

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **předseda Okresního soudu v Českých Budějovicích**, se sídlem Lidická 20, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2013, č. j. 5 A 55/2013 - 5,

t a k t o :

- I. Návrh na prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku **se z a m í t á .**
- II. Řízení **se z a s t a v u j e .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 8. 4. 2013 bylo Městskému soudu v Praze doručeno podání žalobce, jímž napadl postup justiční stráže v budově Okresního soudu v Českých Budějovicích související s kontrolní a preventivní činností při vstupech žalobce do budovy soudu; toto jednání připisoval pokynům, které justiční strážci vydal předseda uvedeného soudu. Předmětné podání městský soud vyhodnotil jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Tuto žalobu odmítl svým usnesením ze dne 15. 4. 2013, č. j. 5 A 55/2013 – 5, neboť dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána ve lhůtě dvou měsíců, jak je vyžadováno ustanovením § 84 s. ř. s. Městský soud tak žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Žalobce (stěžovatel) podal proti uvedenému usnesení městského soudu kasační stížnost, ve které namítal zejména to, že o žalobě rozhodl místně nepřislušný soud. Dále zpochybňoval závěr městského soudu o tom, že žaloba byla podána opožděně.

Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), je s podáním kasační stížnosti spojen vznik poplatkové povinnosti. Kasační stížnost je podle položky č. 19 sazebníku soudních poplatků zpoplatněna částkou 5000 Kč. Podle § 9 odst. 1 zákona o

soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Stěžovatel svoji poplatkovou povinnost při podání kasační stížnosti nesplnil. Nejvyšší správní soud jej proto usnesením ze dne 9. 5. 2013, č. j. 5 Aps 7/2013 – 4, vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 5000 Kč, a to ve lhůtě jednoho týdne od doručení předmětného usnesení (výrok I.) a zároveň jej vyzval, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení předložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo aby ve stejné lhůtě prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie (výrok II.)

Stěžovatel v podání doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 12. 6. 2013 požádal o osvobození od soudního poplatku, jakož i ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Svoji žádost odůvodnil neprostým nedostatkem prostředků. Nejvyšší správní soud následně výrokem I. usnesení ze dne 17. 7. 2013, č. j. 5 Aps 7/2013 – 16, stěžovateli přiznal osvobození od soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 4500 Kč (tedy ve výši 90 % poplatkové povinnosti). Výrokem II. citovaného usnesení pak stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 500 Kč. Stěžovatel byl rovněž poučen o tom, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví.

Dne 31. 7. 2013 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena žádost stěžovatele o prodloužení lhůty stanovené pro zaplacení soudního poplatku ve výši 500 Kč. Zároveň se stěžovatel domáhal vydání rozhodnutí o podané žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel uvedl, že žádá o prodloužení lhůty pro zaplacení soudního poplatku nejméně o půl roku, neboť stanovená lhůta je vzhledem k jeho poměrům zjevně krátká – stěžovatel je nucen se obrátit s žádostí o finanční pomoc na příslušný orgán České republiky, přičemž vyřízení této žádosti bude nezbytně trvat déle než sedm dní. Stěžovatel také uvedl, že opakovaně žádá zdejší soud, aby mu neukládal lhůty ke splnění procesní povinnosti kratší než 35 dnů.

Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, č. j. 5 Aps 7/2013 – 16, bylo stěžovateli doručeno v souladu s § 49 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. dne 31. 7. 2013. Téhož dne si stěžovatel zásilku osobně převzal. Lhůta jednoho týdne pro zaplacení soudního poplatku tak uplynula stěžovateli dne 7. 8. 2013. Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že stěžovatel ve lhůtě stanovené uvedeným usnesením, ani později, poplatek za kasační stížnost neuhradil.

Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než řízení o kasační stížnosti podle § 9 odst. 1 *in fine* zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavit.

K uvedenému závěru Nejvyšší správní soud dospěl i proto, že neshledal důvody pro požadované prodloužení lhůty pro zaplacení soudního poplatku. Jak již bylo uvedeno, vzniká poplatková povinnost již dnem podání kasační stížnosti. Již ve svém usnesení ze dne 17. 7. 2013, č. j. 5 Aps 7/2013 – 16, zdejší soud uvedl, že vzhledem k procesní aktivitě stěžovatele, který zahrnuje mj. Nejvyšší správní soud či Ústavní soud stovkami svých

pokračování

podání, je namístě trvat na regulativní funkci soudních poplatků a je spravedlivé po něm požadovat, aby soudní řízení inicioval a vedl s vědomím zaplacení alespoň určité části soudního poplatku. Stěžovatel by tak za účelem těchto svých aktivit, kterými se svérázným způsobem realizuje (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 121/2012 – 22, www.nssoud.cz) měl mít vyhrazeny určité prostředky. V daném případě mu bylo zdejším soudem dopřáno dobrodiní částečného osvobození od soudního poplatku, čímž fakticky došlo k odkladu uvedené poplatkové povinnosti stanovené zákonem o soudních poplatcích. Rovněž nelze pominout, že podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích má účastník řízení možnost zaplatit soudní poplatek za řízení až do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, což stanovenou lhůtu objektivně znovu prodlužuje. Lze také poznamenat, že např. v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 38/2013 – 24, Nejvyšší správní soud v případě stěžovatele uvedl, že *„týdenní lhůta k zaplacení soudního poplatku je naprosto standardní, přičemž stěžovatele žádným způsobem protiprávně neomezila v jeho právu na právní pomoc a na přístup k soudu“*. Nejvyšší správní soud tak aproboval postup Krajského soudu v Brně, kterým krajský soud stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku za podání žaloby ve výši 2 000 Kč, přičemž v nynějším případě je třeba brát v potaz, že poplatková povinnost stěžovatele byla výrazně nižší.

Nejvyšší správní soud také pro úplnost dodává, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. V souladu s principem procesní ekonomie by k ustanovení zástupce přikročil až po zaplacení soudního poplatku, tedy splnění nutné podmínky řízení.

Jelikož bylo řízení o kasační stížnosti zastaveno, nemá podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků řízení právo na náhradu jeho nákladů.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. srpna 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu